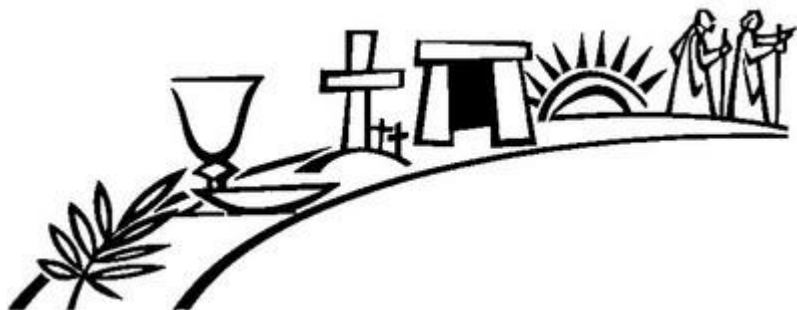

Keresztút a Fokolare lelkiség alapítójától

Chiara Lubich gondolataival

Keresztút – egy ártatlan ember szenvedésének állomásait járjuk végig. Ez az út első pillantásra megdöbbent, elszomorít bennünket, hiszen csak a szenvedést, szégyent, veszteséget, vereséget, megalázást látjuk. Mindezek mögött azonban felfedezhetjük mindazt, amit Isten Fia vállalt értünk, s így a határtalan szeretet útját szemléljük és járjuk végig. Ez a szeretet feltétel nélküli, személyválogatás nélküli, tiszta és önzetlen. Ebben a mindennél nagyobb szeretetben ismerjük fel életünk alapját, azt a szeretetet, amely nagyobb mindennél, hiszen „nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért”. (Jn 15,13).

I. Pilátus halálra ítéli Jézust

Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk Téged.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Az emberré lett Istent sokan nem értették meg. Ha Őt követjük, hasonló sors vár ránk. Legyél biztos abban, hogy amikor nem értenek meg, amikor szembeszállnak veled, vagy rosszállóan néznek rád, és esetleg szitkokkal árasztanak el, akkor Jézus veled van; és igazi jelét adja annak, hogy tanítványa vagy: a keresztet.

Akkor még inkább énekelj és örülj, hisz elérkezett az idő, hogy igazi gyümölcsöt teremj. A lelkeket úgy tudjuk meghódítani, ha szenvedünk értük.

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk!

II. Jézus vállára veszi a keresztet

Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk Téged.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

„Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.”

Semmi sem olyan rejtélyes és nehezen érthető, mint a kereszt. Nem értjük meg, mert sokszor talán gyakorló keresztények vagyunk, de mérhetetlenül távol attól, amilyennek Jézus szeretne minket. Nagyböjtben hallunk beszélni a keresztről. Nagypénteken megcsókoljuk, termeinkben kifüggesztjük. Néhány cselekedetünket a kereszt jele pecsételi meg. De nem értjük. És talán ez minden tévedés gyökere: a világ nem érti a szeretetet.

A kereszt az a szükséges eszköz, amelynek segítségével az isteni átjárja az emberit, és az ember részesedik Isten életében. De „föl kell venni keresztünket”. A kereszt... olyan mindennapi dolog. Olyan hűséges, hogy egy nap találkájáról sem hiányzik. Elég lenne fölvenni, hogy szentté tegyen bennünket.

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk!

III. Jézus először esik el a keresztt alatt

Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk Téged.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Én is gyakran, mindig elbukom. De mikor felemelem a tekintetemet, és Őrá nézek, aki túlcsorduló Szeretetében keresztre szegeződött, hagyom, hogy megsimogasson végtelen Irgalma, és tudom, hogy egyedül csak ez diadalmaskodhat bennem.

A bukás Ő, mert Ő az elbukott. Jézus nem annyira azzal nyugoz le, hogy nem enged elbukni, hanem hogy képessé tesz arra, hogy minden elbukás után fölálljunk. Mert a mi erőnk a gyöngeségben van, az életünk a halálban, tökéletességünk a tökéletlenségben.

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk!

IV. Jézus találkozik édesanyjával, Máriával

Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk Téged.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Vajon mire gondolhatott Mária abban a pillanatban... „jel lesz ő, amelynek ellene mondanak, és a te lelkedet is tör járja át.” Kimondhatatlan és mindennél magasztosabb, talán a legszebb a Szentháromság után: Jézus és Mária kapcsolata a földön. Egy isteni gyermek anyja, és egy szeplőtelen anya fia; a természet remekei mind a ketten, a legnemesebb és legmagasztosabb adományok részesei, saját akaratukat teljesen alárendelve a Legfőbb Szeretet akaratának.

Mária szíve alatt hordozta Őt, nevelte mint kisgyermeket és fiút, mellette volt ifjúsága virágjában, amikor a férfitvá érő fiatalember kitárja legtitkosabb vágyait az anya tiszta szeretetének. Jézus Anyjánál maradt harmincéves érett koráig - és szinte semmit sem ismerünk abból, amit egymással beszéltek.

Azután három év másokkal, hogy az Egyházat megalapítsa, és küldetését betöltse. Vérével pecsételte meg ezt a küldetést a gonosztevők keresztfáján. Három év, amelyről nagyjából tudunk valamit. Harminc, amelyről jóformán semmit sem tudunk. Titok ez. A szeretet titka: az isteni és emberi szereteté két valóságos, hús-vér emberszív között, amelyeket a szüzesség övez. Senki soha bele nem hatolt.

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk!

V. Cirenei Simon segít Jézusnak a kereszthordozásban

Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk Téged.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Milyen sokszor érezzük kényszernek a keresztet. Pedig a kereszt a keresztény ember jelvénye; a világ nem akarja, mert azt hiszi, ha menekül tőle, megmenekül a szenvedéstől. Nem tudja, hogy a lélek, amely megértette a keresztet, kitárul a Fény és a Szeretet országa felé: annak a Szeretetnek, amelyet a világ annyira keres, de nem talál.

Ne csak „elviseljük” hát a keresztet, bármilyen legyen is, hanem várjuk és karoljuk át percről percre, mint a szentek. Amikor megjelenik, mondjuk: „Ezt akartam, Uram! Itt a földön minden másnál többre becsülöm a fájdalmat, mert Te az életeddel megértetted velem, hogy ez az igazi érték.”

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk!

VI. Veronika kendőt nyújt Jézusnak

Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk Téged.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézus arca... – Ha egyszerű a látásunk, akkor mindenkiben meglátjuk a lehetséges Krisztust. Mindenki szolgájává leszünk, hogy Krisztus megszülessék és növekedjék benne. Mindenkiben Krisztust látjuk megszületni, akinek - Isten új gyermekeként - növekednie kell, élnie jól cselekedve, meg kell halnia, feltámadnia és megdicsőülnie.

Ő ott van minden élő lélek mélyén. Amelyik lélek pedig halott, az Isten üres tabernákuluma, amely Őt várja, hogy Általa elteljen örömmel, és léte értelmet nyerjen. A lélek nem nyugodhat, amíg a testvér szüntelen szolgálata által fel nem éleszti benne Krisztus arcát.

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk!

VII. Jézus másodszor esik el a kereszttel

Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk Téged.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Vannak az életben pillanatok, amikor egy orkán látszólag mindent elpusztít. Egy szempillantás alatt elsöpri az évek türelmes munkájával felépített épületet, mert építés közben belekevertük az istenszeretet jó cementjébe az önszeretet homokját. Minden összeomlik. Ott fekszünk a földön az elhagyatottság tengerébe merülve, és hálásak vagyunk, hogy legalább pusztá életünket megmenthettük.

Ilyen pillanatokban válik nyilvánvalóvá, hogy csak Isten ér valamit, és hogy Őt nem lehet megtéveszteni.

Ekkor alázatosak leszünk, egyenlők a legutolsó emberrel, aki utunkba kerül. De aztán szerencsétlenségünkre ismét följebb hágunk saját énünk gögijében. És megint Istenen a sor, hogy újból a mélybe hajítson – mindaddig, amíg gyökeret nem ver bennünk az a tudat, hogy mi semmik vagyunk: Isten a Minden.

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk!

VIII. Jézus vigasztalja a siránkozó asszonyokat

Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk Téged.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Vérontás nélkül nincs megbocsátás (Zsid 9,22). Könnyontás nélkül nincs megtérés sem. Isten néha könnyeket kíván tőlünk és megláthatjuk, mivé válnak. Néha meg neki adjuk könnyeinket, és nem látunk semmit. Ő azonban isteni harmatként hullatja a világ legkiaszottabb vidékeire.

Megéreztem szívemben, micsoda szenvedés szorongatja a tiedet mindazért az elhagyatottságért, amelybe a világ elmerül. Ki vigasztalja őket könnyeikben? Ki érez együtt lassú halálukkal? Ki szorítja szívére a kétségbeesett szívet?

Add meg nekem, Istenem, hogy szereteted fogható szentsége legyek a világban: legyek a Te karod, amely magához öleli, és szeretetben föloldja a világ minden magányát.

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk!

IX. Jézus harmadszor esik el a keresztt súlya alatt

Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk Téged.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Újra és újra felállni, újrakezdeni... Az a fontos, hogy mindig újrakezdjünk. Újrakezdeni annyit jelent, hogy hiszünk a szeretetben. Hiszen, ha újrakezdünk, akkor arról teszünk tanúságot, hogy jobban hiszünk az Ő szeretetének erejében és nagyságában, mint saját gyöngeségünkben.

Aki újrakezd, az nem csupán hisz és remél, hanem olyan valaki, aki szeret, mert egyedül a szeretet megy túl mindenben.

Aki saját lelkében nem a bűneit, nem a gyöngeségeit és a korlátait teszi az első helyre, hanem Istent, aki lakást vett benne, aki a „Szeretet Lelke”, és ezzel a szeretettel hisz Isten szeretetében, az az ember valóban hiszi, hogy Isten a Szeretet. És hagyja, hogy a benne élő szeretet szeresse a rajta kívül, körülötte lévő szeretetet a többiekben.

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk!

X. Jézust megfosztják ruháitól

Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk Téged.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Veszíteni tudni. Mindnyájan gazdagok vagyunk, amíg nem Jézus él bennünk teljesen. A koldus is, aki ragaszkodik a darab kenyérhez, amit tarisznyájában őriz, éppoly gazdag, mint bárki más. Szíve hozzátapad valamihez, ami nem Isten.

Van, akinek a tudomány a gazdagsága, van, akinek az elbizakodottság, hiúság, emberi érzelmek... Van, akinek az aggodalmak, van, akinek a bűnei... Mindent el kell távolítani a szívünkől, hogy helyet adjunk Istennek.

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk!

XI. Jézust keresztre szögezik

Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk Téged.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

A keresztre feszített Jézust kell ismernünk és senki másét. Keresztre feszülni vele, „hogya világ higgyn...” De Jézusnak a kereszten elszenvedett fájdalmai között van egy, amely megzavar bennünket. Az a felkiáltás a többórás agónia után: „Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engem?”

Mindent odaadott. Harmincéves életet édesanyja mellett. Három évet tanításban és mindenfajta jócselekedetben. Három órási bűnhődést a kereszten, ahol hóhérainak bocsánatot ad, a latornak az eget, az embereknek édesanyját, valamint testét és vérét - már korábban - az Eucharishtiában. Egyvalamije maradt: egysége az Atyával, és most ezt sem érzi már. A szeretet eltompul benne, minden világosság kialszik, a bölcsesség elhallgat – el van vágva (legalábbis így érzi) attól, akiről mindig szilárdan vallotta, hogy egy vele: „Én és az Atya egy vagyunk”.

Az Atya megengedi ezt az áthatolhatatlan sötétséget. Fizet az emberekért. Hogy Isten fiaivá szülje őket, megfosztja magát saját istenfűségének érzésétől. Ő, az Élet, odaadja egész-magát. Elmegy a megsemmisülésig, hogy minket mindenné tegyen. Azzá válik, ami mi vagyunk, „féreg és nem férfiú”, hogy minket önmagává alakítson, Isten gyermekeivé. Hogy is ne szeretnénk Téged ilyennek, hogyne akarnánk, hogyne tartanánk mindennél többre!

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk!

XII. Jézus meghal a kereszten

Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk Téged.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Értem adta életét. Értem! - Ez a szó még a legmagányosabb ember elhagyatottságát is feloldja, megistenít minden szegényt, akit a világ megvet. Csordultig tölt minden szívet, és kiárad arra, aki még nem ismeri, vagy már elfelejtette a gyógyírt.

Értem! Értem volt minden kínod? Bizonyos, hogy te nem engedsz elveszni sem engem, sem azt a sok szegény embert, ha másért nem, hát azért, mert túlságosan nagy árat fizettél értünk.

Értem! Add hát Uram, hogy én is ezt mondjam Neked, legalább hátralevő éveimben: Érted!

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk!

XIII. Jézus testét leveszik a keresztről, és fájdalmas Anyja ölébe fektetik

Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk Téged.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Túlságosan keveset gondolunk Mária passiójára, a törökre, amelyek szívét átjárták, a rettenetes elhagyatottságra a Golgotán. Pedig nincs olyan fájdalom, amely az övéhez hasonló lenne...

Ha egy napon a szenvedéseink a tetőfokára hágnának, minden fel akarna lázadni bennünk, mert úgy látszik, mintha szenvedésünk eredményét is kitepnék kezünkből, és még inkább a szívünkből – jusson ő az eszünkbe. Éppen az ilyen dermedtő fájdalom tehet egy kicsit hasonlóvá hozzá.

Tisztábban fog bennünk alakot ölteni Mária, az egészen szép, ő, aki mindnyájunk anyja lett, mert Isten akarata szerint mindenkitől elszakadt, legfőképpen isteni fiától.

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk!

XIV. Jézus holttestét sírba helyezik

Imádunk Téged, Krisztus, és áldunk Téged.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

A keresztény tökéletesség lemondás és kereszt. Megélni Jézus halálát, hogy Ő pillanatról pillanatra feltámadhasson bennünk. Meg kell metszeni tehát a régi embert, hogy életünk fája ne maradjon meg haszontalan bokornak, hanem zamatos gyümölcsöt teremjen.

Jézus azért jött, hogy „odaadja az életét váltságul sokakért”. Saját akaratából áldozta fel magát: akarta az Atya akaratát. Az Atya pedig válaszolt erre a szeretetre, és hatalmával olyan tettet vitt végbe, amelyet a világ teremtése óta nem tett: az „új teremtést”, a föltámadást.

Így az Isten-ember megnyitotta a Szentháromság kapuját a megváltott emberek előtt. A halállal nincs vége mindennek. A Túlvilág létezik. A Másik Élet létezik. És ki tudja, milyen ragyogó lesz!

Könyörülj rajtunk, Uram!
Könyörülj rajtunk!

Záró elmélkedés

Urunk Jézus Krisztus! Hétköznapijaink útján Veled találkozunk minden szenvedőben; minden fizikai, erkölcsi vagy lelki megpróbáltatásban. Mindez a Te nagy próbatételed visszfénye. Add, hogy a keresztút titkaitól megerősödve felismerjünk minden fájdalmas eseményben, és elhagyatottságodban Veled egyesülve hordozzunk mindent, ami sötétség, unalom, hidegség, szárazság, kétségbeesés, elválás, aggodalom és kín. De tudván, hogy mindez csak külsőség, mert mögöttük ott vagy Te az egyetlen igaz Isten, a béke, a világosság, az öröm. Ámen

Ámen

XV. JÉZUS FELTÁMAD HALOTTAIÓRÓL

(szerzője Chiara Lubich)